

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 258/2010-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť L. B., N., zastúpeného advokátom JUDr. M. F., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 4, čl. 32 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia čl. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky postupom Mesta Nové Mesto nad Váhom v súvislosti s odmietnutím vykonania zmeny územného plánu v dotknutom území a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S/43/2008-54 z 22. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2010 doručená sťažnosť L. B., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. F., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 4, čl. 32 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia čl. 1 a čl. 13 ods.

1 písm. a) ústavy postupom Mesta Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „mesto“) v súvislosti s odmietnutím vykonania zmeny územného plánu v dotknutom území a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 S/43/2008-54 z 22. decembra 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Orgán územného plánovania - Mesto Nové Mesto nad Váhom odmietol nielen zmenu územného plánu v dotknutom území, ale aj čo len pripustiť začatie prerokovacieho procesu zmeny územného plánu. Odmietnutie založil na tom, že zmena vlastníctva nie je dôvodom a teda povinnosťou orgánu územného plánovania na zmenu územného plánu. Pritom zamlčuje, že ja ako žiadateľ takýto dôvod neuvádzam, uvádzam dôvod iný, skutočný, že došlo k zmene predpokladov, za ktorých bola pôvodne navrhnutá koncepcia organizácie územia. Tiež vo vyjadrení zo 4.11.2009 odporca súd nepravdivo informuje o tom, že v búracom konaní na predmetnom území som bol za nedodržanie podmienok opakovane pokutovaný.

Krajský súd v Trenčíne v uznesení z 22. 12. 2009 si tvrdenie odporcu osvojil, môj návrh zamietol z dôvodov, že územný plán má všeobecne záväzný charakter, nie je dokumentom zasahujúcim do mojich subjektívnych práv fyzickej osoby, že potom nie je dôvodné moje tvrdenie o povinnosti odporcu obstarat' doplnok alebo zmenu územnoplánovacej dokumentácie, že v dôsledku toho nemohlo dôjsť k obmedzeniu mojich vlastníckych práv, že súd tiež nemohol prihliadnuť na dôvody v súdom vyžiadanom mojom doplňujúcom návrhu zo dňa 14. 10. 2009, pretože v čase podania už som nebol vlastníkom predmetných pozemkov.

... Podanie sťažnosti na nesúlاد doterajšieho postupu Mesta Nové Mesto nad Váhom a Krajského súdu v Trenčíne s Ústavou Slovenskej republiky a so zákonmi Slovenskej republiky zdôvodňujem takto :

1/ O zmenu územného plánu som požiadal pôvodne 25. 5. 2001 a to z dôvodu, že došlo k zmene predpokladov za ktorých bolo určené využitie územia. Využitie územia bolo určené na využitie pre športovo rekreačné účely v realite, kedy pôvodný vlastník - Armáda SR využívala územie na športovo rekreačné účely pre svoju potrebu. Táto potreba pominula,

predpoklady využitia sa zásadne zmenili, majetok sa stal pre predávajúceho nadbytočným a pôvodne určené využitie územia nepotrebným, o čom svedčí aj neskoršie uznesenie č.143/2008-MsZ Mestského zastupiteľstva, ktoré súhlasilo so začatím prerokovacieho procesu zmeny územného plánu predmetného územia. Je potrebné poznamenať, že táto zmena mne bola od roku 2001 odmietaná, čo ma v bezmocnosti viedlo k predaju pozemkov kúpnu zmluvou z 29. 2. 2008.

2/ Krajský súd v Trenčíne vôbec neposúdil skutočnosť, že Mestom odmietnutá zákonná povinnosť (§ 30 ods. 1 stavebného zákona) je priamou príčinou obmedzenia mojich základných práv, že o tom, či je alebo nie je povinný povinným zo zákona, rozhodol sám povinný Mesto Nové Mesto nad Váhom. Krajský súd odmietol prihliadať na dôvody uvedené v doplňujúcom mojom návrhu zo 14. 10. 2009, hoci boli iba súdom vyžiadaným doplnením k pôvodnej mojej žalobe z 9. 8. 2007, kedy som predmetné pozemky vlastnil. Pritom vôbec neprihliadal na skutočnosť, že vec mal posúdiť k stavu v čase, kedy orgán územného plánovania mal povinnosť konať a nekonal a kedy som ja podal žalobu.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1/ Základné práva L. B. upravené v čl. 13 ods. 1 písm. a/, čl. 1, čl. 20 ods.4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Mesta Nové Mesto nad Váhom porušené boli.

2/ Základné práva L. B., upravené v čl. 32 a v čl. 46 ods. 1,2,3 uznesením Krajského súdu v Trenčíne porušené boli. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 13 S/43/2008-54, 3107223228 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3/ L. B. priznáva trovy konania a právneho zastúpenia podľa vyúčtovania, ktorú sumu je povinné Mesto Nové Mesto nad Váhom zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. F. do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodne zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 32 ústavy občania majú právo postaviť sa na odpor proti každému, kto by odstraňoval demokratický poriadok základných ľudských práv a slobôd uvedených v ústave, ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal nezákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

1. Vychádzajúc zo sťažovateľovho návrhu na rozhodnutie, ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy označeným postupom mesta, vzhľadom na subsidiárnu právomoc ústavného súdu sa ochrany svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy mohol a mal sťažovateľ domáhať na všeobecnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol aj o porušení čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a čl. 1 ústavy postupom mesta.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 1 ústavy sú ústavnými princípmi, t. j. ich obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a nie sú priamo aplikovateľné v konaní o sťažnosti, a preto ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 32/98).

2. V súvislosti s návrhom sťažovateľa, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základných práv upravených v čl. 32 a čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 13 S/43/2008-54 z 22. decembra 2009, ústavný súd uvádza:

a) Sťažovateľ namieta porušenie čl. 32 a čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy, pričom však neuvádza žiadne dôvody, na základe ktorých postupom krajského súdu malo dôjsť k porušeniu týchto jeho základných práv.

Podľa § 20 zákona o ústavnom súde každý návrh musí byť odôvodnený a musí obsahovať dôkazy preukazujúce tvrdenia navrhovateľa. Sťažnosť takéto náležitosti neobsahuje, a preto ju ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Vzhľadom na právne zastúpenie sťažovateľa advokátom ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie tohoto nedostatku.

b) Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným uznesením krajského súdu.

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo jednak vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 8/901), alebo vtedy, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Ak sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci

všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05). Z tohto hľadiska posudzoval preto aj napadnuté rozhodnutie krajského súdu.

Krajský súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľa v napadnutom rozhodnutí odôvodnil takto:

„Krajský súd uznesením zo dňa 27. júna 2008 číslo konania 13S/43/2008-23 zastavil konanie o návrhu navrhovateľa, ktorý tvrdil, že bolo porušené jeho základné právo upravené v článku 20 ods. 4 a v článku 48 Ústavy Slovenskej republiky, pretože odporca odmietol obstarat' územnoplánovaciú dokumentáciu po zmene predpokladov, na základe ktorých bola pôvodne navrhnutá koncepcia organizácie územia týkajúca sa pozemkov bývalého vojenského kúpaliska, parc .č. ...až ... kat. úz. ....

Najvyšší súd Slovenskej republiky na odvolanie navrhovateľa uznesením z 18. augusta 2009 zrušil uznesenie tunajšieho krajského súdu zo dňa 27. júna 2008 a vec vrátil na ďalšie konanie. S prihliadnutím na dôvody uvedené v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd vyzval navrhovateľa na odstránenie väd návrhu. Navrhovateľ v písomnom podaní z 14. októbra 2009 uviedol, že preukázateľne došlo k zmene podkladov územnoplánovacej dokumentácie, a preto je dôvodná jej zmena. Odporca uznesením číslo 98/2003 a odmietnutím jeho žiadosti z 20. februára 2007 obmedzil výkon jeho vlastníckeho práva. Odporca ďalším uznesením č. 143/2008-MsZ z 29. apríla 2008 schválil začatie konania o zmene územného plánu. O začatí konania o zmene územného plánu bolo rozhodnuté v čase, kedy navrhovateľ už nebol vlastníkom pozemkov býv. vojenského kúpaliska v Novom Meste nad Váhom. Navrhovateľ zotrval na svojom názore, že odporca porušil jeho právo obsiahnuté v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Preto žiadal, aby súd vyslovil, že odporca bol povinný obstarat' doplnok alebo zmenu územnoplánovacej dokumentácie, že odporca obmedzil vlastnícke právo žalobcu a že bolo porušené jeho právo podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania.

... V intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18. augusta 2009 súd zvažoval, akým spôsobom je treba v tejto veci rozhodnúť. Z doplneného návrhu (č.l. 43) jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ namietal nečinnosť odporcu vo veci zmeny územnoplánovacej dokumentácie a v dôsledku tejto nečinnosti malo podľa tvrdenia navrhovateľa dôjsť k obmedzeniu jeho vlastníckeho práva a porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote.

Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy upravuje piata časť, štvrtá hlavy Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 250t ods. 1 O.s.p. fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným správnyim predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpá prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. (stavebný zákon) orgán územného plánovania, ktorý obstaral územnoplánovaciú dokumentáciu, sústavne sleduje, či sa nezmenili územno-technické, hospodárske a sociálne predpoklady, na ktorých základe bola navrhnutá koncepcia organizácie územia. Ak dôjde k zmene predpokladov, alebo je potrebné umiestniť verejnoprospešné stavby, orgán územného plánovania obstará doplnok alebo zmenu územnoplánovacej dokumentácie.

Tak, ako už bolo uvedené v uznesení súdu z 27. júna 2008 územný plán obce nie je rozhodnutím o právach a právom chránených záujmoch jednotlivca, ale ide o dokument, ktorý po schválení obecným (mestským zastupiteľstvom) má všeobecne záväzný charakter. Z uvedeného vyplýva, že územný plán nie je rozhodnutím správneho orgánu, ktorým by bolo zasiahnuté do subjektívnych práv fyzickej alebo právnickej osoby. Potom nie je dôvodné tvrdenie navrhovateľa o povinnosti odporcu obstaráť doplnok alebo zmenu územnoplánovacej dokumentácie vzťahujúcej sa k pozemkom v jeho vlastníctve. V dôsledku toho nemohlo dôjsť k obmedzeniu vlastníckych práv navrhovateľa v zmysle čl. 20 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky a ani nebolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože navrhovateľ v konaní o prerokovaní zmeny územného plánu, nieje účastníkom správneho konania. Súd tiež nemohol prihliadnuť na dôvody uvedené v doplňujúcom návrhu zo dňa

14. októbra 2009, pretože v čase jeho podania nebol už vlastníkom pozemkov ležiacich pod býv. vojenským kúpaliskom v Novom Meste nad Váhom.

Súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol podľa § 250t ods. 4, veta tretia O. s. p.“

Ústavný súd po posúdení odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal v danej veci ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je arbitrárny a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem. Za tejto situácie ústavný súd nemá dôvod spochybníť právny názor krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o svojvoľnosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Postup krajského súdu pri odôvodňovaní napadnutého rozsudku nemožno pritom podľa názoru ústavného súdu dávať do takej spojitosti s obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý by mohol byť predmetom posudzovania v konaní o veci samej. Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2010